

KIÁLTÁS HEGYRŐL

Van úgy néha, hogy teleholdas éjszakákon felbal-
lagok a hegytetőre. Lámpa nem kell az erdő ös-
vényén sem, hisz a lábam ismeri a kiálló köveket,
gyökereket. Tudom, hol perdülne ki más talpa alól
a golyóscsapágynál is gördülékenyebb murva.

– Ó, csak te vagy! – mondja a tapasztalatlannak
alattomos, és a talpam alá simul. Mindent tudunk
egymásról.

*

A völgyben a holdfénytől gyöngyházfényű pára-
felhők úsznak. Átviláglik rajtuk a szentjánosbo-
garakból szótt falvak derengő szigete, narancs-
izzású fények világítják meg a ködfelhőt átszűrő
templomtornyokat. Az alámerült házacskák lakói
szokott estéiket töltik éppen. Vannak, akik szer-
retkeznek, és örömük nyomán bíborfényű sóha-
jok közepette ütnek tanyát új, kis csillag-jövevé-
nyek. Valakik éppen kenyérdarabkákkal törlik
vacsorájuk maradékát, mások fröccstől bódultan
hortyognak a tévé előtt. Emitt ráncos bőrűek töp-
rengenek – tükrük előtt állva, krémeket keneget-

ve magukra –, hogy holnap milyen kencét kéne
venniük, amott nagymamák kötögetnek sálat az
unokának, tudván, nem tudván, hogy az felhasz-
nálatlanul kukába kerül. Égő a viselésének a gon-
dolata is.

Mások az igazság órájához ugyancsak közel ke-
rülve, levegőt kapkodva várják a mentőt, s van, aki
épp most szabadult, talán már a fejem feletti fel-
hő szélén táncol... Nálam is jobban látja, hogy így
fentről nézve ezek ott lent, mindannyian gyönyör-
űen szépek. Ha korábban is így látnák, jobban sze-
retnék magukat – egymást – és az őket körülvevő
szépséges világot.

Kiáltani szeretnék, mégis suttogok inkább:

– Tanítsd meg Uram, legalább a gyerekeket –
neked módodban áll –, minden élőnek dolga, helye,
joga van ezen a Földön. Ha ezt megteszed, szere-
tett vendég vagy a házamban továbbra is, és mind-
örökre a szívemben. Ha meg nem érsz rá, küldd fel
őket legalább néhanapján. Nézelődni, báméskod-
ni. Hozzám.

